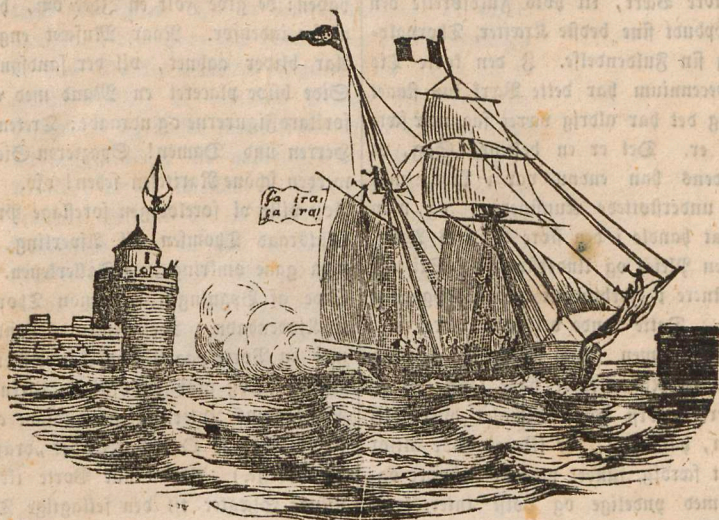

CORSAREN.

N° 372.

Fredagen den 5. November 1847.

Ansvarhavende Redacteur:

J. Jørgensen,

forhenværende Soldassistent.

Dette Blad udgaaer hver Fredag, naar Censor er i godt Humeur, og koster 5 Mk. quartaliter i Kjøbenhavn; udenfor Kjøbenhavn indtil 6 Mk. 8 Sk. Abonnement modtages i Provindserne og Udlandet paa alle Postcontoirer samt i de fleste Boglader; i Kjøbenhavn paa Contoiret — Pilestræde Nr. 84, 4de Sal. Bidrag til Bladet, der honoreres med 1 à 3 Rbd. Spalten, nedlægges i Kassen udenfor Contoiret.

NB. Ethvert Bidrag maa være forsynet med et tydeligt Mærke.

Honorarbrevene udleveres ene fra Contoiret, og kun imod at Buddet medbringer en haandskreven Billet fra Vedkommende.

NB. Abonnenter kunne erholde enkelte Numre for 8 β, andre Kjøbere for 12 β.

Contoiret er aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 6.

Lidt om
Thorvaldsens Musæum.

Med en i vore Annaler fast ukjendt Hurtighed nærmer nu det store Bærk, til hvis Fuldførelse den hele Nation har opbudt sine bedste Kræfter, Thorvaldsens Musæum sig sin Fuldbendelse. I den korte Tid af omtrent et Decennium har dette Bærk kun staaet under Arbeide, og det har aldrig været saa nær færdigt, som det nu er. Det er en bekjendt Sag, at Thorvaldsen, medens han endnu var i Live, med rundelig Haand understøttede Kunstnerne, og man har derfor troet at handle i den store Afvodes Land, naar man satte en Pleis- og Understøttelses-Stiftelse for brodløse Kunstnere i Forbindelse med Opbyggelsen af hans Musæum. Dette kunde vel have været fuldført for 5 Aar siden, men hvad skulde saa Sonne, Constantin Hansen og Kammerater have levet af? — Efter at man derfor først havde bemælet hver Plet indeni Bygningen, har man, for ikke at blive altfor paafaldende tidligt færdig, fundet paa at tilsmøre og saaa Idermurene med yndelige og hoist interessante Randtegninger. Rigtignok koster dette os jo mange Penge; men disse Penge ere saamaand vel anvendte — siger Sonne og de Andre, der faae dem. Desuden maae vi som dygtige Statsøconomer — spids Dren, gamle Fatter Berlinger! — ikke forglemme, at der i Aarets Lob komme en Mængde Fremmede hertil, af hvilke nogle reise 2 til 300 Meil, for at faae Musæet at see. Men disse Statter gaar det daarligt; thi naar de have beundret den yderst originale, i Korisk-Arabiske-Egyptiske Stil opførte Kasse, der ligner et stort Ollenborre-Huus mere end noget Andet, og nu faae Lyft til at befæe de deri opbevarede Kunstværker, saa underretter den paa Dørene opslagne, i flere levende Sprog meget opmærksomt affattede, Placat dem om, at de kunne reise hjem igjen med en lang Næse; det vil da sige, ikke saa lang, som den kunde være; thi Noget kunne de dog faae at see, Noget, der fast er ligesaa verdensberømt som Thorvaldsens Musæum, Livoli, det yndige, det store Livoli, der er bygget i 6 Uger — mærk det Comité! —, takket være Agent Carstensen, der, maastee med Undtagelse af Biskop Evane og Borgemeister Ransen, er den meest helvedes Karl til at rappe sig, der siden Souverainitetens Indførelse har existeret i Danmark. Men tilbage til Musæet. Siden vi ikke kunne komme indenfor, saa

lader os et Dieblit dvæle ved de tiltrækkende Tegninger udenpaa. Paa den ene Side af Bygningen er der afbildet en betydelig Mængde Sjouere, der bære forskellige af Thorvaldsens Arbeider ind i Musæet. Disse Tegninger gjøre accurat samme Nytte, som de udhængte malede Skildte foran Hæleboderne i Dyrehaven: de give Folk en Idee om, hvad de skulle faae at see indenfor. Naar Musæet engang om adskillige Aar bliver aabnet, vil der sandsynligviis paa denne Side blive placeret en Mand med en Stok, der kan forklare Figurene og udraabe: Treten Sie näher, meine Herren und Damen! Spazieren Sie nur herein! Sie werden schöne Kariketen sehen! osv. Til denne vigtige Post ville vi foreløbigen foreslaae Professer Høyen og Etatsraad Thomsen til Afværling, samt at Sonne maa gaae omkring med Galleriønen. Paa den anden Side af Bygningen seer man Thorvaldsens Ankomst til Kjøbenhavn. Mesteren føres iland af en Socapitain med en Borte paa Næsen, der er gjengivet med rystende Sandhed og gjør en drastisk Virkning. (Vi ville i Sandhedens Interesse ikke undlade at bemærke, at vi skulde Thomas Overkøu Ordet „drastisk“ og dets rette Anvendelse.) Blot denne Borte ikke vil forlede kommende Slægter til den feilagtige Tro, at alle danske Søofficerer paa vor Tid havde en Borte paa Næsen, eller at det var Noget, der hørte til Uniformen. Den store Kunstner bliver modtaget af hele Academiet for de skjønne Kunstler, der ved denne findrige Idee er reddet fra Forglemmelse; men Ingen af Alle strækker dog Armene ud i en saa — vi kunne meget godt sige upassende Længde, som Justitsraad Thiele, hvorved Kunstneren uidentvivel symbolisk har villet fremstille, at den nævnte Justitsraad har været heldigst i at tage Noget af Thorvaldsens Berømmelse til Indtægt for sig og derved sikret sig selv Udsættelighed. Han gjør, for at bruge et vulgært Udtryk, ligesom lange Fingre efter Thorvaldsen. Blandt de øvrige Medlemmer af Academiet udmærker især Bispen sig ved et for en saadan høitidelig Leilighed temmelig nonchalant Toilette. Hs. Excellence, Geheimeraad Collin er meget stedmoderlig behandlet, og han kunde idetmindste have fortjent større Staaansel af Kunstneren. Prof. Høyen staaer som en forsigtig General allerbagest og griner over til sin ligeoverfor staaende Cohorte, en ubalgt Samling Kunstnere af den danske Skole, hvoriblandt sees Constantin Hansen, Koble, Lundby, Skovgaard og en Deel andre beklæggede Herrer, som Ingen kan kjende. Efter disse følge forskellige berømte Mænd og Qvinder i Vaade; først og fremmest Baronesse

Stampe med tilhørende Baron, der i ædel Kunstbegeistring svinger sin Hat. Derefter følger Familien Puggaard. Vi ville ærligt tilstaae, at vi ikke kunne sympathisere med Kunstneren i Henseende til Valget af Dr. Puggaards Personlighed til Fremstilling paa dette Sted; thi vel er Puggaard paa en Maade en berømt Mand, men Kornhandlen har dog nok ikke directe Noget med Kunsten at bestille. Der er i Særdeleshed een Grund, hvorfor vi gjerne vilde have Puggaard taget bort igjen. Det er nemlig bekjendt, at Gadedrengene i den senere Tid have fundet paa at ødelægge de paa Musæet afbildede Figurer; nu kunde det jo gjerne tænkes, at bemeldte Drengene ikke kunne lide Puggaard, og derfor kunde fristes til at fortsætte deres Ødelæggelsesværk til ubodelig Skade for det smukke Arbejde; derfor foreslaae vi, istedetfor Puggaard, at henseatte Billedet af en Mand, om hvem man med Bestemthed veed, at han er yndet og elsket af alle Klasser i Samsundet, selv af Gadedrengene, og ville vi da proponere f. Ex. Koffedreier Meyer eller Davidsen hertil. Hvis Kunstneren maatte ønske det, ere vi villige til at overlade ham de i vort Eie værende veltrukne Portraiter af disse vunde Notabiliteter til fri Afbenyttelse; Mere kunne vi ikke gjøre for dem og for Musæet.

Udenfor
Thorvaldsens Musæum.

Peter! Var jeg inte Pligthygger paa Rotas
Chefschaluppe! hvad? Og var jeg en Morian den-
gang! hvad? Og var Chefen en Morian? Ha'de
jeg den Malerklat her, saa skulde jeg den D... splitte
mig male hans Dine, den So! Saadan at pro-
testere mig, den Maleknap!